

Onze hulp is in den Naam des Heren. Een combinatie van dat 'Jezus is Heer' en het randschrift van het zegel zou men in de doelstelling tot uitdrukking willen brengen.

Gehoorzaamheid

Ik dacht dat dit ook in belangrijke mate gelukt was. Natuurlijk valt er te praten over onderdelen. Maar dat wordt spoedig theoretisch. Men kan vragen: Welke God bedoel je? Paulus schreef immers: 'en werkelijk zijn er goden in menigte en heren in menigte', I Korinthiërs 8:5. Men kan ook vragen: Wat bedoel je met 'zijn wereld'? Is dat 'onze wereld', de mensenwereld of de kosmos (waar de wetsideeën over spreken als ze zeggen dat de wet de grens is tussen God en kosmos). Dat is allemaal niet onbelangrijk, integendeel. Maar het is voor mijn besef juist de bedoeling van de doelstellingsformulering om ons zo voor en na uit dat theoretische gedoe weg te halen.

Natuurlijk moet ik voor dat besef wel een goede grond hebben. Welnu, die zit voor mij in de woorden: 'in gehoorzaamheid aan het Evangelie van Jezus Christus'.

De lezer veroorlove mij hierbij dan een kleine exegetische uitweiding. Ik zou hier willen verwijzen naar het verhaal van Mattheüs 11: 16-19, waar Jezus spreekt over zijn verhouding tot Johannes de Doper. Hij doet het in een soort gelijkenis. Waar-mee zal hij 'dit geslacht' vergelijken? Het is gelijk aan kinderen op het marktplein. Daar zijn er bij die een spelletje willen doen. Laten we bruiloftje spelen, stellen ze voor. Hè nee, zeggen de andere kinderen dan. Nou, zeggen ze dan, zullen we dan begrafenisje spelen? Ook weer: ah nee! Zo zijn de tijdgenoten van Jezus. Zijn oordeel over hen is niet mals. De ene groep wil wat en de andere groep zegt: hè nee. Ze komen er niet uit. Het wordt gewoon ruzie. Ruzie om niets. Had Jezus iets op het oog, toen Hij die kinderspelletjes aanduidde? Het kan best zijn. Misschien had hij de supertollenaars op het oog of de collaborateurs van de priesterklasse van zijn volk. Die hadden wel geld voor feestjes. Maar de mensen zeiden: hè nee. Misschien dacht Hij vervolgens aan de Zeloten, de partizanen in het verzet tegen Herodes Antipas en tegen Rome, die met alles en iedereen overhoop lagen. Maar de mensen zeiden ook tegen hen: hè nee. Bij 'dit geslacht' worden de grootste zaken van het leven een kwestie van meedoen of isolement. De hele zaak wordt opgehangen aan aardig of onaardig, gezellig of ongezellig, leuk of vervelend. Zo ziet Jezus het.

Inderdaad een hard oordeel, maar zo was het. Want Johannes de Doper, die het oordeel predikte, vonden ze een rare vent en men vermoedde dat de duivel zelf daarachter zat; hij was op zijn minst behekst. En toen een zeker iemand (de Zoon des mensen) kwam en at en dronk met de tollenaars en de zondaars en de genade verkondigde, kwam Hij te staan in de kwade reuk van een fuifnummer, die bij voorkeur vertoefde onder mensen van laag allooi. Het evangelie, met zijn prediking van oordeel en genade werd een kwestie van accenten, van 'daar voelen wij niets voor', 'dat ligt ons niet', 'daar moet je bij ons niet voor wezen'.

Luisteren

Welnu, als wij in de nieuwe doelstelling van de universiteit God en zijn wereld willen dienen, dan kan dat alleen goed gaan in een voortdurend gehoorzaam luisteren naar het Evangelie van Jezus Christus. Dat Evangelie laat accenten toe. Maar het verbiedt ons van de grote vragen van onze wereld een kwestie van accenten, van 'ja, leuk' of 'hè nee' te maken. Het leert ons in de vrijheid van Christus naar elkaar te luisteren.

Aan de universiteit doen we dat uiterst kritisch. Want dat kritische behoort bij de wetenschapsbeoefening. Alles moet dan worden gemeten aan de waarheid. We noemen dat 'verificatie'. En we gaan daarbij uit van onze kennis en die is weer sterk afhankelijk van onze cultuur en haar geschiedenis. Zodoende kunnen er spoedig meningsverschillen, richtingen, scholen, als het ware partijen en op zijn minst botsing van meningen ontstaan. In dergelijke gevallen doet dan de doelstelling van de universiteit een beroep op ons.

Er is een verificatie van heel ons universitaire doen en laten, waarbij het door ons zichzelf vastschroevend redeneren gesloten circuit, bevrijdend doorbroken wordt; dat is de verificatie van het evangelie van de verzoening in Christus.

Dat is een geweldige zaak in een universitaire gemeenschap met al die knappe mensen en al die moeilijke vragen.

Praktijk

Natuurlijk houdt men dan de vraag: Maar hoe werkt zoiets in de dagelijkse praktijk? Het onderscheid tussen een openbare universiteit en de VU is toch niet dat de VU onderzoek en onderwijs heeft plus nog iets bijkomends, het christelijke, waar je dan op terug kunt vallen als er heel ernstige meningsverschillen aan het licht komen. Dat evangelie kan toch niet beslissen in wetenschappelijke kwesties! Nee, maar het evangelie geeft ons de opdracht tot het dienen van God en zijn wereld. Deze opdracht

Het bestuur van de
Stichting Dagverblijven
voor gehandicapten
Zuid-Oost Utrecht te
Veenendaal roept solli-
citanten op voor de
functie van

A. orthopedago(o)g(e)

B. psycholo(o)g(e)

beiden op part-time basis

voor de afdeling Kleu-
ters en Ouderen van
haar dagverblijven.

Schriftelijke sollicitaties met opga-
ve van genoten opleiding en refe-
rentieadressen kunt U richten aan
het bestuur van genoemde Stich-
ting, Duizend Roeden 4, te
Veenendaal.

**De Silveren
Spiegel**

en

**La Cave
Internationale**

wensen een ieder die
het goed met de
mensen meent
een gezegend
nieuwjaar

